

ชื่อวิทยานิพนธ์ ผลของโปรแกรมการให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งเร้าต่อการปรับตัวในผู้ป่วย
เบาหวานที่ได้รับการวินิจฉัยในครั้งแรก
ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นางสาวอุษา ปรากฏผล
คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์สุจิตรา ลิ้มอำนวยลาม)

..... กรรมการ
(อาจารย์เพลินตา ศิริปการ)

..... กรรมการ
(อาจารย์ศุภวัฒนากร วงศ์ธนาพล)

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้เป็นวิจัยกึ่งทดลอง เพื่อศึกษาผลของ โปรแกรมการให้ข้อมูลเกี่ยวกับ
สิ่งเร้าต่อการปรับตัวในผู้ป่วยเบาหวานที่ได้รับการวินิจฉัยในครั้งแรก กรอบแนวคิดที่ใช้ในการ
ศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีการปรับตัวของรอย และหลักการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ของโนลส์
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ ผู้ป่วยที่ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นโรคเบาหวานใน
ครั้งแรก ณ แผนกผู้ป่วยนอก โรงพยาบาลศูนย์ขอนแก่น โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่ม
ควบคุม กลุ่มละ 15 คน ด้วยวิธีการจับฉลาก โดยกลุ่มทดลองเป็นกลุ่มที่ได้รับโปรแกรมการ
ให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งเร้า กลุ่มควบคุมเป็นกลุ่มที่ไม่ได้รับ โปรแกรมการให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งเร้า
โปรแกรมการให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งเร้า เป็นโปรแกรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยอิงแนวคิด
ทฤษฎีการปรับตัวของรอย ซึ่งเป็นการให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งเร้าที่มีผลต่อการปรับตัวของ ผู้ป่วยที่
ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นโรคเบาหวานในครั้งแรก ครอบคลุมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และสังคม
แล้วนำมาจัดสร้างเป็นเนื้อหาในโปรแกรม โดยบันทึกเนื้อหาของโปรแกรมลงในเทปบันทึก
เสียงและมีภาพพลิกประกอบ ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในช่วงเดือน พฤษภาคม-สิงหาคม
2539 มีการให้ข้อมูลโดยผู้วิจัยทั้งหมด 3 ครั้ง แต่ละครั้งห่างกัน 2 สัปดาห์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบบันทึกข้อมูลทั่วไป และแบบประเมินการปรับตัวของผู้ป่วยเบาหวาน ซึ่งดัดแปลงมาจาก แบบประเมินการปรับตัวของผู้ป่วยเบาหวานที่สร้างโดย เพลินตา ศิริปการ (2533) เครื่องมือได้ผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 12 ท่าน และหาค่าความเที่ยง โดยใช้สถิติอัลฟาครอนบาคได้เท่ากับ 0.96

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ t-test

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

ผู้ป่วยเบาหวานที่ได้รับโปรแกรมการให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งเร้า มีการปรับตัวโดยรวม และการปรับตัวในด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ทัศนคติ ด้านบทบาทหน้าที่ และด้านการพึ่งพา ระหว่างกัน ดีกว่าผู้ป่วยเบาหวานที่ไม่ได้รับโปรแกรมการให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งเร้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

THESIS TITLE : EFFECT OF AN INFORMATION GIVING PROGRAM ABOUT
STIMULI ON ADAPTATION IN FIRST DIAGNOSIS OF
DIABETES MELLITUS PATIENTS

AUTHOR : MISS USA PRAGODPOL

THESIS ADVISORY COMMITTEE :

Suchitra Limunnoilap Chairman
(Associate Professor Suchitra Limunnoilap)

Ploenta Siripakarn Member
(Lecturer Ploenta Siripakarn)

S. Wongthanawan Member
(Lecturer Supawattanakorn Wongthanawasu)

ABSTRACT

This study was a quasi-experimental research study. The purpose was to determine the effects of an information giving program about stimuli on adaptation in first diagnosis of diabetes mellitus patients. The conceptual framework for this study was based on the Roy's adaptation model and Knowles's principle of adult learning.

The samples were 30 diagnosis diabetes mellitus patients who were first diagnosed at the out patient department of Khon Kaen hospital. The patients were randomly assigned and then divided into 2 groups, experimental and control. Each group consisted of 15 patients. The experimental group received an information giving program about stimuli whereas the control group did not.

The program was based on Roy's adaptation model having information about stimuli which influencing factors on adaptation in physiological and psychosocial mode of these patients. The program was in the form of cassette tape and flip charts. Data was collected during June - August 1996. The information giving program was provided to the experimental group patients 3 times with 2 weeks interval.

The research instruments included a demographic data and an adaptation scale of diabetes mellitus patients and both were adapted from the adaptation scale of diabetes mellitus patients constructed by Ploenta Siripakarn (2533). The tools were validated by 12 experts and it's reliability was tested by Cronbach's alpha coefficient giving a value of 0.96.

Statistics used in this study was t-test.

The result of this study revealed that the patients who received the information giving program about stimuli had significantly higher adaptation both generally and specifically in each mode : the physiological mode, the self-concept mode, the role-function mode and the interdependence mode than the patients who did not.